

Franc Obolnar

Želim, da Slovenci volimo poštene in pametne ljudi

Rodil sem se 15. julija 1935 v vasi Račica pri Litiji. Naselje se razprostira na približno 500 metrih nadmorske višine. Doma smo imeli kmetijo z 12 hektarji zemlje, tako da smo morali trdo delati. Oče je bil gozdni delavec, zato smo otroci z mamo v glavnem opravili vsa poljska dela. Moja otroška leta niso bila igre z žogo. Preden smo šli zjutraj v šolo, smo morali opraviti delo v hlevu.

Spomin me vodi v leto 1941, ko so se umikali stari jugoslovanski vojaki in so se mimo hiše z džipom pripeljali Nemci. Spominjam se tudi prvih mesecev 1942. leta: snega je bilo za dobro ped, ko so prišli štirje partizani, lepo pozdravili in povprašali po starših. Želeli so hrano. Sam nisem imel drugega kot nekaj moke. Bili so hvaležni in odšli. Če bi vsi delali tako, bi jih Slovenci vedno podpirali in bi se jim množično pridružili v odporu proti Nemcem in Italijanom.

Zgodilo pa se je drugače: prvi so se jim pridružili razvpiti nergači in pretepači, vandrovc, ki so se marsikdaj maščevali z umori, požigi šol, cerkvenih, gospodarskih poslopij in drugega. S tem so si zapravili ugled v odporu slovenskega naroda. Ne bi bile potrebne vaške straže ne beli ne domobranci, če ne bi začeli moriti svojih ljudi, Slovencev. To so bili nezaslišani zločini, ki jih ni moč pozabiti.

Ko razmišljam o teh njihovih dejanjih: tudi Stane Rozman se je boril za Slovenijo. In kaj se je zgodilo? Njegova smrt še zbuja pomisleke. Koliko je še takih tovarišic in tovarišev, ki so ne krivi ne dolžni odšli na oni svet?

Če bi kdo skušal oceniti škodo, ki so jo zaradi nerazumnih dejanj zagrešili borci s požigi šol, kulturnih domov, gradov, cerkvenih zgradb, bi bila nepopisna.

Ko sem razmišljal o dogodkih iz svojega otroštva in jih prepletal s kasnejšimi življenjskimi izkušnjami, sem sklenil, da bi bilo lahko v naši prelepi Sloveniji tudi drugače. Že kot otrok sem bral o Slovencih, ki so delavni, napredni, kulturni. Zakaj torej ne bi imeli svoje države, zakaj bi moral vedno biti nekdo, ki bi nam ukazoval, nas zaslužnjeval in izrabljal? Zakaj vsi Slovenci nimamo skupne domovine? Ker so ob vsakem svetovnem spopadu odtrgali del našega ozemlja na zahodu, severu ali vzhodu? Vedel sem za trpljenje, poniževanje naših ljudi na teh starodavnih slovenskih ozemljih, na katerih izumira slovenski jezik, in imajo njihovi domačini vse manj pravic.

Pred dvajsetimi leti sem premišljal tako in v časopisih tu in tam našel kakšno misel, ki je napovedovala drugačno prihodnost, kot so nam jo vedno ponujali, pa nikoli uresničili.

Ko so zaprli Janšo in prijatelje, sem se dvakrat udeležil protesta na Roški. Misel na samostojnost Slovenije je dobivala vse večje razsežnosti. Spominjam se, da so se začeli zbirati tudi v Kamniku. Pridružil sem se jim. Tako se je začelo in množilo. Sprva smo bili štirje, nato pa na vsakem sestanku nov član.

Ko sem dobil pomemben listič, da se je začela nova zavest, sem ga dal razmnožiti in lističe raztrosil okrog.

Leta 1990 so me prosili, naj raziščem grobišča na Kamniškem. To sem opravil in nanje postavil lesene križe, ki sem jih naredil sam.

V letu 1990 so se začeli organizirano demokratično prebujanje in priprave na nove demokratične volitve. Vse plakate zanje na Kamniškem sem raznosil sam. Do 21. ure sem imel službo, potem sem se do polnoči in dalje zadrževal na terenu.

Ko je bila razglašena samostojna Slovenija, sem pozorno spremljal dogodke; kako se je organizirala in delovala teritorialna obramba in kako JLA. Bolel me je odnos naših oblastnikov, tudi Milana Kučana, predsednika predsedstva Slovenije, ki je dovolil, da se razoroži »slovenska vojska«.

Tudi v Kamniku so spraznili skladišče TO. Orožje je kupila Slovenija sama. Kljub temu pa je slovenska Teritorialna obramba premagala skoraj nepremagljivo JLA, seveda tudi z žrtvami. Moje sanje so se uresničile. Sedaj bi želel, da bi bili Slovenci, bister, priden narod, sposobni izbirati poštene in pametne ljudi, da bi odgovorno vodili našo domovino v boljše čase. To pa storijo lahko le pošteni, kulturni in visoko izobraženi Slovenci.

Vse to svoji domovini res iskreno želim.